

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/165/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114224046
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8114224046.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobkyne: S. A., N.. X.XX.XXXX, A. W. X, XXX XX W., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807

rozhodol:

U r č u j e , že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami konania dňa 22.11.20163 č. zmluvy XXXXXXXXXX Y. povinnosti spotrebiteľa zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom - v časti o administratívnych nákladoch na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 338,25 Eur, j e n e p r i j a t e ľ n á .

Žalobkyňa m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu 2.9.2014 sa žalobkyňa domáhala, aby súd vydal rozsudok ktorým by určil, že zmluvná podmienka v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 22.11.2013 č. zmluvy XXXXXXXXXX v tej časti poplatku - „administratívny poplatok“, ktorá zahŕňa administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, s povinnosťou žalovaného nahradiť jej trovy konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 22.11.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 500,- Eur za poplatok 484,- Eur (úrok: 39,15% t.j. 145,75 Eur + administratívny poplatok 338,25 Eur) s tým, že celkovú čiastku vo výške 984,- Eur uhradí do 28.11.2014. K predmetnej zmluve bola uzavretá aj Dohoda o plnení v splátkach s tým, že predmetný úver uhradí v 12 splátkach po 82,- Eur. Spolu teda mala vrátiť žalovanému 984,- Eur, úrok a poplatok z predmetného úveru tak predstavoval 96,08% ročne. Za predmetný úver doposiaľ uhradila 40,- Eur.

3. Žalobkyňa ďalej uviedla, že už na prvý pohľad ide o veľmi úžerný poplatok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi predovšetkým pre jeho neprimeranosť. Poukázala na to, že na stránke Ministerstva spravodlivosti SR sa nachádza rozhodnutie nemeckého súdu o tom, že administratívny poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy je neprijateľný. Takýto poplatok predstavuje 64,53%. Žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok a preto je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľný. Navyiac je podľa nej nedostatočne transparentný predmet administratívnych nákladov. Zo zmluvy nie je možné zistiť o aké administratívne plnenie sa jedná. Ďalej žalobkyňa poukázala na rozdielne údaje o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere 96,80% a v dohode o plnení v splátkach k

zmluve vo výške 304,10% s tým, že jednoznačne ide zo strany žalovaného o klamanie a zavádzanie spotrebiteľa v tak dôležitej veci pre úver ako je výške RPMN.

4. Následne žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010 o neprijateľnosti bankových poplatkov za spracovanie úveru (pozn. súdu: v konaní o abstraktnej kontrole neprijateľnosti zmluvnej podmienky, a nie v individuálnom spotrebiteľskom spore) a uviedla, že predmetný úver je úžerný, preto odporuje dobrým mravom a je neplatný podľa § 39 Obč. zákonníka (pozn. súdu: určujúci absolútnu neplatnosť právnych úkonov). Trvá na neplatnosti v časti úžerných úrokov a neprijateľného administratívneho poplatku. Dodala, že oproti bankám sú úroky a poplatok niekoľkonásobne vyššie, a že naliehavý právny záujem má z dôvodu, že chce vedieť skutočnú výšku dlhu (1MCdo 1/09) a na základe úspešného rozhodovania o neprijateľnosti zmluvných podmienok si chce uplatniť primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

4. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám písomne nevyjadril, hoci mu to súd uznesením uložil. Strana žalobkyne na pojednávaní následne doplnila, že naliehavý právny záujem vyplýva priamo zákona, a to z ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a to predovšetkým ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Na doplňujúcu otázku súdu ochrany ktorého konkrétneho spotrebiteľského práva sa žalobkyňa domáha uviedla, že sa domáha ochrany takého svojho spotrebiteľského práva, aby nebola viazaná neprijateľnými zmluvnými podmienkami (pozn. súdu: hoci takýto následok, aj podľa právneho zástupcu žalobkyne, vyplýva priamo zo zákona). Na ďalšiu otázku súdu, či je suma, ktoré je predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predmetom nejakého iného konania, uviedla, že o takom konaní nevie. Vo vzťahu k tomu v čom je pozícia žalobkyne ako potenciálneho dlžníka odlišná od pozície iných potenciálnych dlžníkov v rôznych iných vzťahoch s potenciálnymi veriteľmi uviedla, že nie je nútená podávať takú žalobu, ale chce sa domáhať ochrany. Má nárok na ochranu pred takým poplatkom, ktorý predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

5.1. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 13C/1/2013-110 zo dňa 10.10.2017 tak, že žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení s tým, že požadované súdne rozhodnutie sa v danom prípade javí ako nepotrebné, a žaloba sama o sebe, bez toho aby z nej boli zrejmé osobitné dôvody (naliehavý právny záujem) na požadovanom určení, ako celok nedôvodná, resp. ako neúčelné a neprimerané nadužívanie práva (bod 38. odôvodnenia).

5.2. V uvedenom rozsudku súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalobkyňa sa domáha posúdenia časti svojho právneho vzťahu so žalovaným (založeného na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere), svoj návrh však okrem hmotnoprávných dôvodov požadovaného určenia (odôvodňujúcich požadovaný záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky) procesne odôvodnila v podstate len tým, že chce vedieť, aký je jej skutočný dlh (bez poplatku vyplývajúceho z označenej zmluvnej podmienky?), a že naliehavý právny záujem podľa nej vyplýva aj priamo z ustanovení hmotného práva, najmä z ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, a z toho že má nárok na ochranu pred takým poplatkom, ktorý predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Takéto dôvody však podľa názoru súdu prvého stupňa naliehavý právny záujem na žiadanom určení neodôvodňujú.

Súd prvého stupňa poukazoval na to, že v zmysle ust. § 131 CSP žaloba slúži (žalobcovi) na uplatnenie súdnej ochrany jeho ohrozeného alebo porušeného práva (obdobne normuje aj všeobecné deklaratórne ustanovenie § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. deklarujúce resp. zakotvujúce oprávnenie spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom domáhať sa na súde ochrany svojho práva), avšak z predloženej žaloby nie je zrejmé (súdnej) ochrany ktorého svojho konkrétneho (hmotného) subjektívneho práva a prečo sa žalobkyňa v tomto súdnom konaní domáha, a to osobitne aj s poukazom na to ak sama priznáva, že nie je nútená podávať takúto žalobu! Ak ide iba o požiadavku, aby súd autoritatívne bez ďalších osobitných dôvodov resp. právneho záujmu - vyplývajúcich napr. z nejakých dôležitých individuálnych okolností veci - deklaroval to, čo vyplýva (v prípade naplnenia hypotézy právnej normy) priamo zo zákona, nie je zrejmé na ochranu akého ohrozeného alebo porušeného práva žalobkyne by to malo slúžiť (bez požadovaného rozhodnutia žalobkyne nehrozí žiadna ujma na jej právach, ich premlčanie, alebo preklúzia). Jej „právo“, že označená zmluvná podmienka je neprijateľná, nie je nijako ohrozené alebo porušené. Súd prvého stupňa poukázal na to, že ak by pritom snáď išlo o posúdenie prípadného bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného (ktoré žalobkyňa ani len netvrdí), tak v takom prípade by bola namieste eventuálne priamo žaloba na plnenie, kde by sa otázka neprijateľnosti poplatku riešila ako predbežná, a súčasná žaloba je tak pre nedostatok

naliehavého právneho záujmu kvôli absencii konečného riešenia veci (z dôvodu potreby ďalšej žaloby na plnenie) nedôvodná. Okrem nedostatku naliehavej potreby osobitného určovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky v užšom slova zmysle (ak to nie je odôvodnené nejakými výnimočnými okolnosťami prípadu), pritom súd prvého stupňa upozornil aj na to, že v danom prípade žalobkyňa požaduje určenie neexistencie práva len vo vzťahu k časti jej právneho vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, a to neprijateľnosti administratívneho poplatku zahŕňajúceho náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak požadované určenie sa nijako nedotýka určenia a vyjasnenia ďalšieho obsahu ich právneho vzťahu (súvisiaceho, vzhľadom na predloženú zmluvu, s právom žalovaného na vrátenie istiny, zmluvných úrokov, eventuálne s právom žalovaného na zaplatenie aj prípadných zákonných úrokov z omeškania), teda požadované rozhodnutie nie je spôsobilé vyriešiť celý komplex právnych vzťahov so žalovaným, neurčuje jeho pevný právny rámec, neumožňuje dať odpoveď na otázku žalovanej akú sumu je vlastne žalovanému ešte celkovo dlžná, a nevylučuje tak ďalšie právne spory v budúcnosti (aj s poukazom na to, že žalovaný, v prípade existencie nejakého jej dlhu, by bez ďalšieho rozhodnutia súdu nemal exekučný titul), a aj z toho pohľadu je tak toto konanie zbytočné.

5.3. Súd prvého stupňa ďalej v uvedenom rozsudku uviedol, že ak ide teda len o záujem žalobkyne deklaratórne rozhodnutím súdu určiť neexistenciu jej dlhu zo zmluvy vo vzťahu k žalovanému (a to dokonca len jednej jeho časti - administratívneho poplatku zahŕňajúceho náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bez ohľadu na jeho istinu, úroky a zákonné úroky z omeškania), o ktorom má žalovaná, tvrdiac s tým súvisiace hmotnoprávne dôvody, svoju predstavu, vie (ako uviedla) že neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná a že „nie je nútená podávať takú žalobu“ (viď bod 4. tohto odôvodnenia), tak právny záujem na tomto určení (význam tohto súdneho konania) - len pre to, aby o tomto (časti právneho vzťahu) nadobudla judikovanú istotu, resp. aby to bolo určené aj v tomto konaní, keď nie je zrejmé či inak vôbec bude resp. má byť toto právo predmetom súdneho konania, teda či si voči nej žalovaný (aj s poukazom na premĺčanie) bude na súde vôbec nejaké právo uplatňovať a či je takáto súdna ochrana nejakého jej konkrétneho práva vôbec potrebná - s poukazom na hospodárnosť konania a v zmysle predchádzania zbytočnému rozmnožovaniu sporov, nie je naliehavý.

Súd prvého stupňa dodal, že ak žalobkyňa (vychádzajúc z jej žaloby) všetky vyššie uvedené skutočnosti o jej právnom vzťahu so žalovaným vie, a od žalovaného zároveň vo vzťahu ku svojej osobe a svojim právam (o ktorých ochranu by v žalobe v zmysle ust. § 131 CSP malo ísť) žiadne konkrétne plnenie alebo správanie (splnenie povinnosti) v tomto súdnom konaní nežiada - a teda ani ochrany žiadneho svojho konkrétneho (hmotného) práva sa voči nemu nedomáha, a potreba požadovaného určenia (ochrany) nevyplýva ani zo žiadnych osobitných individuálnych okolností veci, nie je zrejmé (a to bez ohľadu na to akokoľvek intenzívne neplatné, resp. vo všeobecnosti inak zjavne vadné alebo narušené vzájomné vzťahy by medzi stranami mali byť) k čomu (okrem zbytočného „spor“ a vzniku s tým spojených zbytočných trov konania) resp. k akému konkrétnemu, spravodlivému a tomu primeranému účelu by takéto samostatné konanie malo slúžiť, a či žalovaný nejakým svojim aktuálnym správaním, napríklad aj napriek predžalobnému stanovisku či výzve žalobkyne, tejto dal vážnu a primeranú príčinu na podanie takejto žaloby voči nemu. Súd prvého stupňa pritom v uvedenom rozsudku tiež upozornil na to, že uvedené je v danom prípade o to zarážajúcejšie, keďže žalobkyňa je zastúpená advokátom, pričom súčasťou právnych služieb advokáta je nepochybne aj poskytovanie už základného právneho poradenstva, a jeho úloha a ochranná funkcia práva (tam kde právne normy pôsobia objektívne) tak môže byť a je už primerane naplnená tým, že advokát spotrebiteľovi vysvetlí, aké sú jeho práva a povinnosti a ako sa má zachovať, a nie tým, že ho bude viesť k nepotrebnému nadužívaniu právnych prostriedkov, a za každú cenu, bez rozumného a primeraného záujmu samotného spotrebiteľa, tohoto zaťažovať zbytočnými súdnymi spormi, „tlačiť“ do súdneho konania a zastupovať v ňom.

5.4. Súd prvého stupňa v uvedenom rozsudku napokon vyslovil aj záver, že možnosť individuálnou žalobou žiadať určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemožno odôvodňovať ani iba poukazom na § 298 CSP o uvedení (nie určení) znenia neprijateľnej resp. neplatnej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore vo výroku rozsudku. Ustanovenie § 298 CSP je totiž vymedzené ako osobitné oprávnenie súdu resp. osobitná náležitosť rozhodnutia v spotrebiteľských veciach (uviesť znenie takej podmienky vo výroku rozsudku), a nie ako ustanovenie oprávňujúce žalobcu na podanie osobitne k tomu smerujúcej žaloby (porovnaj k tomu aj gramatické vyjadrenie „uvedie vo výroku“ verzus možnosť požadovať aby „sa rozhodlo o určení“), pričom z hľadiska prvotného posudzovania žalôb a ich účelu netreba strátiť zo zreteľa, že aj určenie neprijateľnosti, a teda neplatnosti zmluvnej podmienky, je

nepochybne určením právnej skutočnosti, a pre procesnú prípustnosť takejto žaloby (a nie len povinnosť a prípustnosť s tým súvisiaceho predbežného právneho posúdenia a osobitného uvedenia jej znenia vo výroku rozsudku zo strany súdu) je preto nevyhnutné, aby v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP možnosť takejto žaloby (vrátane s tým súvisiaceho osobitného právneho významu) vyplývala z osobitného predpisu s tým, že žiadne súdne konanie nemôže byť samoúčelné. Žiadny osobitný predpis však možnosť takejto žaloby a jej osobitný význam pre daného konkrétneho spotrebiteľa nikde neustanovuje. Z hľadiska svojho obsahu je ustanovenie § 298 CSP osobitným ustanovením v spotrebiteľských veciach upravujúcim objektívne nepochybne výlučne len ďalšie (doplňujúce) oprávnenia a povinnosti súdu, a nie oprávnenia a právnu či súdnu ochranu individuálneho spotrebiteľa. Vyplýva to napokon aj z toho, že táto jeho súdna ochrana bude v prípade, ak súd v konaní o žalobe proti nemu, alebo v konaní o jeho inak prípustnej a opodstatnenej žalobe (nesmerujúcej bez naliehavého dôvodu len k zbytočnému a neúčelnému určovaniu) zmluvné podmienky riadne posúdil (a na ich základe prizná alebo neprizná plnenie), bezpochyby úplná aj bez ohľadu na to, či k dôslednému naplneniu ust. § 298 dôjde. Jednoducho, ak súd v zmysle ust. § 298 ods. 2 CSP v spotrebiteľskom spore (prejudiciálne) určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, uvedená súdna ochrana bola uvedeným postupom spotrebiteľovi, ako vyplýva z uvedených predpokladov tohto ustanovenia, už úplne poskytnutá bez ohľadu na to, či súd v zmysle tohto ustanovenia navyše výslovne uviedol resp. uvedie vo výroku rozsudku aj znenie tejto zmluvnej podmienky (ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou), a teda súdna ochrana tohto individuálne dotknutého spotrebiteľa nie je osobitným (ne)uvedením znenia tejto zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku nijako dotknutá, z čoho vyplýva, že uvedené ustanovenie žiadne individuálne práva spotrebiteľovi nezakladá. Inými slovami, pokiaľ ide o povinnosť súdu v zmysle ust. § 298 ods. 2 CSP výslovne uviesť aj bez návrhu vo výroku rozsudku znenie takej podmienky, z gramatického (doslovného) ale aj systematického výkladu tohto ustanovenia (zakotveného v zákone systematicky v rámci podnadpisu „osobitné ustanovenia o rozhodnutiach“), ako aj z podstaty a účelu súdneho konania (racionálneho výkladu tohto ustanovenia a súdneho konania ako celku) vyplýva, že k uvedeniu znenia neprijateľnej podmienky vo výroku meritorneho rozhodnutia by to malo dôjsť vtedy, ak sa súd riadne a účelne (prípustne) meritorne zaoberá spotrebiteľským sporom, a v rámci konania o procesne prípustnej žalobe dospeje k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, no nie v prípade, ak žaloba smeruje (nepripustne, bez vzťahu k súdnej ochrane nejakého konkrétneho hmotného práva spotrebiteľa) len k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, alebo ak smeruje popri inom samostatne neprípustnom petite aj k takému určeniu, teda ak žaloba sama o sebe inak prípustná nie je. Uvedený výklad napokon plne podporuje aj komentovaná odborná literatúra, ktorá rovnako uvádza, že „hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievame sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a pod. - porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.).

5.5. Súd prvého stupňa v uvedenom rozsudku uzavrel, že súdna ochrana sa má poskytovať primerane a tam, kde je to potrebné a účelné, a na dokreslenie úvah o požiadavke účelnosti súdnej ochrany a spravodlivosti súd poukázal na to, že žalobkyni bol v danom prípade poskytnutý úver vo výške 500,- Eur, za ktorý zaplatila podľa svojich tvrdení zatiaľ iba 40,- Eur!, a zároveň aj na to, že aj práve aktuálnej žalobkyni ako spotrebiteľke tento senát (súd) v minulosti už účelne poskytol potrebnú ochranu (posúdenie bezúročnosti) v inom jej spotrebiteľskom spore, a to napr. aj rozsudkom zo dňa 12.4.2016 vo veci sp. zn. 13C/230/2015, kde bola žalovanou a išlo o žalobu iného dodávateľa voči nej. Avšak v danom prípade mal súd prvého stupňa za to, že v opačných určovacích konaniach (akým je aj toto), pokiaľ nie sú odôvodnené nejakými osobitnými okolnosťami, v ktorých ide z hľadiska formálneho hmotného práva síce o obdobnú, no vo svojej podstate zatiaľ len úplne abstraktnú, osobitnými okolnosťami neodôvodnenú požiadavku súdnej ochrany (posúdenie neplatnosti časti zmluvy o úvere), navrhovaná súdna ochrana nie je naliehavá, primeraná a účelná, a javí sa len ako rozmnožovanie zbytočných sporov. Dodal, že v tejto súvislosti je pritom súdu z jeho činnosti známe navyše aj to, že aktuálna žalobkyňa (podľa záznamov

súdneho registra) je alebo bola, na tomto súde, účastníčkou takmer 30 !!! rôznych súdnych sporov, pričom prevažná časť z nich (iniciovaná žalobkyňou) má podľa popisu ich predmetu zrejme obdobnú určovaciu povahu alebo súvisí s výsledkami takých sporov (dodatočné žaloby o „primerané“ finančné zadostučinenie), čo súd len utvrdilo v pochybnostiach o primeranosti a účele postupu žalobkyne (a jej zástupcov), a podporilo úvahy o neúčelnom využívaní, či skôr účelovom zneužívaní alebo nadužívaní inštitútov práva na súdnu ochranu.

V súvislosti s úvahami o (ne)potrebe (naliehavého) právneho záujmu na požadovanom určení pritom súd prvej inštancie dodal, že nestačí a neprichádza do úvahy ani prípadný jednoduchý poukaz na ust. § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z., ktorý deklaruje, že (ods. 3) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pre neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a (ods. 5) možnosť spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa domáhať sa na súde ochrany svojho práva proti porušiteľovi. Uvedené ustanovenie v ods. 3 totiž deklaruje iba legitímny cieľ a účel nášho právneho poriadku v spotrebiteľských veciach, t.j. (právo na) ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami bez toho, aby z tohto ustanovenia vyplývali konkrétne práva, resp. spôsob ako má byť táto ochrana právne zabezpečená, prípadne že sa tak má stať výlučne a vždy iba v súdnom konaní, a že by táto ochrana nemohla byť, v podmienkach nášho štátu, riadne zabezpečená (podobne ako rad ďalších práv, napr. právo na ochranu pred inými neplatnými úkonmi alebo zmluvnými dojednaniami, právo na ochranu majetku a vlastníckeho práva, právo na ochranu obydlija, života a zdravia, atď.) bez nutnej ingerencie súdu už prijatím a objektívnym pôsobením všeobecne záväzných práv. predpisov (stanovujúcich napr. absolútnu neplatnosť právnych úkonov alebo ich častí, nevymáhateľnosť nemravných nárokov, ex offio kontrolu zmluvných podmienok v súdnom konaní tam, kde sa súvisiace vzťahy stanú predmetom konania na súde, a pod. - vid' aj znenie záväzku členských štátov EÚ, vrátane SR, podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS „zabezpečiť“, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa). Nasledujúce ust. v § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. v nadväznosti na to potom deklaruje právo spotrebiteľa domáhať sa proti porušeniu ochrany svojho práva aj na súde, teda právo na súdnu ochranu, avšak, tak ako vyplýva z doslovného textu aj zrejme účelu tohto ustanovenia, malo by ísť o ochranu jeho konkrétneho práva (s prihliadnutím na jeho povahu), a (vzhľadom na absenciu úpravy ďalších podrobností) za podmienok ustanovených ostatnými zákonmi (upravujúcimi napr. súdne poplatky, právomoc a príslušnosť súdu, podmienky a prekážky konania), a nie o jeho absolútnu nepotrebnú abstraktnú ochranu v zbytočných sporoch bez praktického významu (naliehavého právneho záujmu), v ktorých nie je zjavné o ochranu ktorého jeho konkrétneho práva by vlastne malo ísť.

6.1. Proti vyššie uvedenému rozsudku však podala žalobkyňa odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 7Co/65/2019 - 103 zo dňa 17.10.2019 uvedený rozsudok ako nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatočné zdôvodnenie zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6.2. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že ust. § 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov priamo umožňuje spotrebiteľovi proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva proti porušiteľovi na súde. Dodal, že možnosť určenia niektorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú, a teda neplatnú, priamo vyplýva aj z ust. § 53a Občianskeho zákonníka s tým, že zo znenia tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že predmetom konania môže byť i žaloba, ktorou sa spotrebiteľ domáha len určenia neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky.

Podľa odvolacieho súdu správnym nie je ani záver o zbytočnosti žalobkyňou podanej žaloby. Odvolací súd uviedol, že s určením určitej zmluvnej podmienky za neprijateľnú je spojený významný právny následok spočívajúci v tom, že dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, čo vyplýva z ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Okrem uvedeného takéto určenie má význam aj pre spotrebiteľa, ktorý mal v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky úspech, a to v tom, že mu vzniká možnosť uplatniť si ďalšie právo, a to právo na primerané finančné zadostučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. s tým, že k uplatneniu tohto práva totiž nemôže dôjsť kedykoľvek, nakoľko vzniká po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne sa zaoberať podanou žalobou ako prípustným prostriedkom ochrany práv žalobkyne a následne vo veci rozhodnúť o tom, či zmluvná podmienka tvoriaca predmet konania má charakter podmienky neprijateľnej alebo nie.

7. Na základe uvedeného sa súd prvej inštancie vecou zaoberal opätovne, a hoci aj naďalej zastáva názor o neprípustnosti predmetnej žaloby podanej výlučne na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore ako je táto, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu preskúmal a vyhodnotil určenie neprijateľnosti napadnutej zmluvnej podmienky. Keďže skutkové tvrdenia žalobcu sporné neboli a išlo len o otázku ich právneho posúdenia, hodnota sporu bez príslušenstva (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) neprevyšuje sumu 1000,- Eur (tzv. „drobný spor“), ako aj vzhľadom na to, že žalovaný sa na predchádzajúce pojednávanie nedostavil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti), a podľa praxe v obdobných prípadoch vedených na tomto súde (napr. vo veciach senátu 16Csp) a rozhodnutých bez nariadenia pojednávania strany sporu (v prípade žalobcov zastúpené rovnakým právnym zástupcom ako v tomto konaní) voči takému postupu súdu ani nenamietajú, súd pritom v súlade s ust. § 297 CSP, i s poukazom na zásadu hospodárnosti, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, a prihliadol pritom na obsah spisu a vykonané dôkazy.

8. Súd sa oboznámil so žalobou a všetkými prostriedkami procesného útoku a obrany, ktoré strany sporu počas konania uplatnili, vykonal dokazovanie všetkými predloženými listinnými dôkazmi, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený (§ 204 CSP), a na základe zhodných (resp. nepopretých) tvrdení rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1, § 151 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov si osvojil podstatný skutkový stav tak (v rozsahu a obsahovej zhode s tým) ako ho v rozhodných nesporných okolnostiach v žalobe opísal žalobca, keďže jeho skutkové tvrdenia nikto nespochybnil, a ani súd nemal žiadny dôvod pochybovať o ich pravdivosti (viď primerane § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP), a sporný tak nebol.

9. Dňa 22.11.2013 uzavreli strany sporu spolu zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 500,- Eur. Podľa písomného vyhotovenie tejto zmluvy sa žalovaný ako veriteľ zaviazal pri podpise tejto zmluvy poskytnúť žalobkyni ako spotrebiteľovi bezúčelový úver v hotovosti k rukám spotrebiteľa v sume 500,- Eur, a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 484,- Eur. V zmluve je ďalej uvedené, že celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15% ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 145,75 Eur, a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskou úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 338,25 Eur (ďalej len „administratívny poplatok“).

10. Z písomného vyhotovenia tejto zmluvy pritom vyplýva, že táto bola vyhotovená na predtlačenom zmluvnom formulári žalovaného, do ktorého bol, okrem osobných údajov žalobkyne a ďalších údajov o parametroch úveru, za údajom o výške úroku 39,15% ročne doplnený aj údaj o výške administratívneho poplatku, a to v sume 338,25 Eur (zodpovedajúcej v tomto prípade konkrétne až 67,65 % z výšky úveru), ktorý tak v zmluvách žalovaného zjavne nebol stanovený paušálne (v predtlačí) vždy rovnakou sumou (v závislosti od nejakých potrebných paušálnych administratívnych úkonov), ale premenlivo. Od čoho však závisela táto výška administratívneho poplatku a v závislosti od čoho konkrétne sa mal práve v takto stanovenej (a v porovnaní s výškou úveru) značnej výške uhradiť, to z tejto zmluvy zrejme nie je.

11. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

13. Podľa § 54 ods. 2 OZ v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

14. Podľa § 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSU“) tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru, podmienky na udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, podmienky na výkon činnosti veriteľa a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

15. Podľa § 2 ZoSU na účely tohto zákona sa rozumie

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

16. Podľa § 16 ods. 1 ZoSU spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.

17. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

18. Podľa § 298 ods. 2 CSP ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

19. V danom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia, že ňou označená zmluvná podmienka o administratívnom poplatku, ktorá zahŕňa administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je v zmysle ust. § 53 OZ neprijateľná.

20. Z ust. § 53 ods. 1 OZ pritom vyplýva, že za neprijateľné podmienky (ktoré sú v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatné), sú považované ustanovenia obsiahnuté v spotrebiteľských zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, s výnimkou tých prípadov (v ktorých to neplatí, resp. sa na to neprihliada), ak sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne), alebo ak boli individuálne dojednané. Tieto kritériá neprijateľnosti zmluvnej podmienky (ako ustanovenia v spotrebiteľskej zmluve, ktoré nie je vylúčené z posudzovania a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa) pritom v danom prípade žalobkyňou napadnutej (označenej) zmluvnej

podmienky podľa názoru súdu naplnené boli, a toto ustanovenie tak neprijateľnou (a tým aj neplatnou) podmienkou nepochybne je.

21. V prvom rade sa súd zaoberal tým, či žalobkyňou napadnutá zmluvná podmienka nie je v zmysle ust. § 53 ods. 1 vylúčená z posudzovania neprijateľnosti zmluvných podmienok. Takými sú pritom v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ iba zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti (jeho) ceny, a zároveň sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli individuálne dojednané. Medzi tieto výluky však napadnuté ustanovenie nepatrí. Napadnutá zmluvná podmienka (o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom - v časti o administratívnych nákladoch na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 338,25 Eur), sa totiž síce nepochybne týka hlavného predmetu plnenia a (primeranosti) ceny (ktorými sú, pri zmluve o spotrebiteľskom úvere, ustanovenia o dočasnom poskytnutí peňažných prostriedkov a odplate), avšak nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne tak, aby bolo zo zmluvy dostatočne zrejmé za čo presne a ako sa má táto časť ceny za predmet plnenia (v súvislosti s dočasným poskytnutím peňažných prostriedkov) platiť, a to, i vzhľadom na jej značnú výšku (v porovnaní s výškou úveru), najmä v súvislosti s právom spotrebiteľa kedykoľvek počas trvania zmluvy splatiť spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti (§ 16 ods. 1 ZoSU), pri ktorom je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Zároveň táto napadnutá zmluvná podmienka nepochybne nebola individuálne dojednaná, keďže žalovaný túto skutočnosť nijako netvrdil a ani nepreukázal (§ 53 ods. 3 OZ). Vzhľadom na to tak toto zmluvné ustanovenie nie je vylúčené z kontroly jeho neprijateľnosti a bolo možné pri ňom posúdiť, či nejde o ustanovenie spôsobujúce zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to aj z hľadiska jeho určitosti, predmetu plnenia a primeranosti ceny.

22. Súd pritom, v nadväznosti na vyššie uvedené a formuláciu napadnutého ustanovenia, dospel k jednoznačnému záveru, že napadnutá zmluvná podmienka (o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 338,25 Eur), spôsobuje celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko v nej obsiahnutá cena týkajúca sa hlavného predmetu plnenia, nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne (ako to súd uviedol už vyššie) tak, aby bolo zo zmluvy dostatočne zrejmé za čo presne a ako sa má táto časť ceny za predmet plnenia (v súvislosti s dočasným poskytnutím peňažných prostriedkov) platiť, a to aj (najmä) v súvislosti s právom spotrebiteľa kedykoľvek počas trvania zmluvy splatiť spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti (§ 16 ods. 1 ZoSU), pri ktorom je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, pričom aj vzhľadom na to sa táto cena zároveň nejaví ako primeraná.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a to neurčitosť tohto zmluvného dojednania (pri ktorom, osobitne vzhľadom na jeho značnú výšku, nie je zrejmé za čo presne sa má administratívny poplatok platiť), pri ktorom navyše nie je zrejmé ako veriteľ výšku v ňom stanoveného administratívneho poplatku určil (osobitne vzhľadom na skutočnú dĺžku poskytnutia finančných prostriedkov - ktoré môžu byť vrátené aj skôr), pri ktorom tak nie je zrejmé za čo presne sa má táto odmena veriteľovi platiť a čo za ňu spotrebiteľ dostáva, súd dospel k záveru, že táto zmluvná podmienka spôsobuje celkom zjavne značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ tak predstavuje neprijateľnú podmienku.

24. Súd pritom v súvislosti s touto odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, závislou zrejme od výšky úveru, resp. iných neznámych skutočností (keďže do predtlačenej zmluvnej formulácie sa v súvislosti s ňou dopĺňa už len jej suma bez vymedzenia jej predpokladov), i nejasnosťami za čo sa má platiť, napokon podporne poukazuje aj na aktuálny demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 4 OZ, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa /§ 53 ods. 4 písm t) OZ/, resp. ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie /§ 53 ods. 4 písm v) OZ/.

25. Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj s poukazom na právne závery odvolacieho súdu, ktorými je súd prvej inštancie viazaný, súd podstate žaloby, ktorej doslovnou formuláciou nie je viazaný, vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. („Súd napriek nesprávnej formulácii petitu môže v konaní pokračovať, ak je z obsahu žaloby zrejmé, čoho sa týka a čo sleduje. Súd je totiž viazaný obsahom žalobného petitu, nie jeho formuláciou“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 505).

26. O náhrade trov konania, zahŕňajúcich aj trovy doterajšieho (predchádzajúceho) odvolacieho konania, súd rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, a preto jej súd voči žalovanému v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.